

БРУКЛІН

COLM TÓIBÍN

BROOKLYN

КОЛМ ТОЙБІН

БРУКЛІН

Переклад з англійської *Дмитра Стельмаха*

Львів
Видавництво Старого Лева
2026

УДК 821.152.1-31

Т 56

Copyright © Colm Tóibín, 2009

Колм Тойбін.

Т 56 Бруклін / пер. Д. Стельмах. Львів : Видавництво Старого Лева, 2026.
360 с.

ISBN 978-966-448-343-5

Ейліш Лейсі — юна дівчина з маленького ірландського містечка, що дорослішає в повоєнні роки. Попри здібності до бухгалтерської справи, вона не може знайти роботу. Коли ірландський священник із Брукліну пропонує їй переїхати до Америки — жити й працювати в районі, «майже такому самому, як Ірландія», — Ейліш вирішує зважитися на цей крок, залишивши вдома матір і сестру.

У Брукліні Ейліш влаштовується продавчиною в універмазі на Фултон-стріт і зовсім несподівано знаходить кохання. Тоні — світловолосий італієць із великої родини — терпляче й ніжно завойовує її серце.

Та саме тоді, коли Ейліш починає вірити у своє майбутнє, нищівна звістка з Ірландії ставить її перед болісним вибором — між обов'язком і почуттям, минулим і новим життям...

УДК 821.152.1-31

Книгу видано за підтримки Literature Ireland

© Колм Тойбін, текст, 2009
© Дмитро Стельмах, переклад, 2026
© Слава Шульц, обкладинка, 2026
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2026

ISBN 978-966-448-343-5 (укр.)

ISBN 978-0-670-91812-6 (англ.)

Усі права застережено

Частина перша

Ейліш Лейсі сиділа біля вікна вітальні на горішньому поверсі будинку на Фраярі-стріт, аж тут побачила свою сестру, яка швидко поверталася з роботи. Дивилася, як Роуз перетинає вулицю з осоння в затінок і несе нову шкіряну сумочку, яку придбала в Дубліні на розпродажу в універмазі «Клеріс». На плечах у Роуз — кофтинка кремового кольору.

Ключки для гольфу, які належали Роуз, стояли в передпокої; Ейліш знала, що за кілька хвилин хтось покличе сестру, і вона повернеться тільки тоді, коли вже спуститься літній вечір.

Заняття Ейліш із рахівництва вже майже закінчилися. На колінах у неї лежав підручник із систем бухгалтерського обліку, а на столі позаду — grosбух, в який вона, як домашнє завдання з дебету й кредиту, вносила дані про щоденну діяльність компанії. Відомості про цю компанію вона записувала в професійному училищі минулого тижня.

Щойно Ейліш почула, як відчинилися вхідні двері, то спустилася сходами. У передпокої Роуз тримала перед обличчям кишенькове люстерко. Уважно роздивлялася себе, підфарбовувала губи й накладала тіні

на повіки, а тоді оглянула себе у великому дзеркалі й поправила зачіску. Ейліш мовчки спостерігала, як сестра облизала губи, ще раз поглянула в кишенькове люстерко, а тоді його сховала.

З кухні вийшла мати.

— Чудовий вигляд, Роуз, — похвалила. — Ти будеш зіркою гольф-клубу.

— Помираю з голоду, — оголосила Роуз, — та навіть не маю часу, щоби чогось попоїсти.

— Потім я приготую і для тебе особливий чай, — пообіцяла мама. — А ми з Ейліш починаємо зараз.

Роуз полізла в сумочку і дістала гаманець. Відкрила його й поклала на поличку на вішалці один шилінг.

— Це якщо ти захочеш піти в кіно, — звернулась вона до Ейліш.

— А як же я? — здивувалася мама.

— А вона все тобі переповість, коли повернеться додому, — відказала Роуз.

— Дуже мило! — зауважила мама.

Усі дружно розсміялися, а відтак почули, як біля дверей зупинилася і просигналила машина. Роуз одразу схопила ключки для гольфу і вийшла.

Згодом, коли мама мила посуд, а Ейліш витирала його, у двері постукали. Коли Ейліш відчинила, то впізнала дівчину, яка працювала в продуктовій крамниці «Келлі» поруч із собором.

— Міс Келлі послала мене із повідомленням для вас, — проказала дівчина. — Вона хоче побачитись із вами.

— Справді? — здивувалася Ейліш. — А вона не сказала навіщо?

— Ні. Вам просто треба прийти до неї увечері.

— Але чому вона хоче мене бачити?

— Господи, та не знаю я, міс. Я її не питала. Бажаєте, щоб я повернулася і спитала?

— Ні, все гаразд. Але ви певні, що це повідомлення для мене?

— Так, міс. Вона сказала, що ви повинні зайти до неї.

Оскільки Ейліш вирішила у будь-якому разі піти в кіно якось увечері, а до того ж ще й втомилася від свого гробсбуха, то перевдяглася, вбрала кофтинку й вийшла з дому. Проминула Фраярі-стріт і Рафтер-стріт, перетнула Ринкову площу й підійнялася пагорбом до собору. Крамниця міс Келлі була зачиненою, тож Ейліш постукала у бічні двері, що вели на горішній поверх, де, як вона знала, мешкала міс Келлі. Двері відчинила дівчина, яка прийшла до будинку раніше, й попросила зачекати в передпокої.

Тут Ейліш почула чийсь голоси й рух нагорі, а тоді та дівчина спустилася й повідомила, що міс Келлі незабаром прийде.

Ейліш знала міс Келлі, але мама нічого не купувала в її крамниці, бо там було все дуже дороге. До того ж вона вважала, що її мати не любила міс Келлі, хоча не могла придумати для цього жодних причин. Кажали, що у міс Келлі можна купити найліпшу шинку в місті, найкраще вершкове масло і все найсвіжіше,

як-от вершки, та Ейліш не пригадувала, щоби хоч раз заходила до цієї крамниці, хіба що просто зазирала досередини, коли проходила повз і бачила міс Келлі за прилавком.

Міс Келлі поволеньки спустилася сходами в передпокій і увімкнула світло.

— Зараз, — мовила вона і повторила ще раз, неначе то було привітання.

Вона не всміхнулася.

Ейліш уже збиралася пояснити, що по неї послали, і чемно спитати, чи доречно було зараз прийти, але погляд міс Келлі, яким та зміряла її з голови до ніг, змусив дівчину промовчати. Бачачи, як тримається міс Келлі, Ейліш задумалась, чи не образив її хтось у місті й чи це ніяк не пов'язано з нею самою.

— Ось і ти, — сказала міс Келлі.

Ейліш помітила кілька чорних парасольок, приставлених до вішалки.

— Я чула, що в тебе нема роботи, але ти добре розумієшся на цифрах.

— Правду кажете?

— О, та все місто, будь-хто, у кого є голова на плечах, заходять до моєї крамниці, тож я усе чую.

Ейліш подумала, чи не натякає вона на її матір, яка постійно ходила на закупи до іншої продуктової крамниці, та не була в цьому певна. Крізь товсті скельця окулярів міс Келлі було важко розгледіти вираз її обличчя.